

[Boligministeren.]

bæres af husstande med jævne indtægter, og som ikke overstiger boligernes rimelige brugsværdi.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til de fire lovforslag, tillader jeg mig at anbefale lovforslagene til det høje tings velvillige behandling.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af ligningsloven*.

Lovforslaget går ud på at fastsætte ændrede regler om den skattemæssige lejeværdi af egen bolig i enfamilieshuse og ejerlejligheder til afløsning af de gældende regler fra og med indkomståret 1974. De får altså betydning for den selvangivelse, der skal skrives i begyndelsen af 1975.

For de omtalte ejerboliger beregnes lejeværdien som en procentdel af ejendomsværdien, og hovedformålet med dette lovforslag er at tilpasse lejeværdisatserne til de nye ejendomsværdier, der fastsættes ved 15. alm. vurdering pr. 1. april 1973, men samtidig at gennemføre en meget tiltrængt forenkling af hele beregningsgrundlaget. Det har jo vakt megen og gentagen kritik, at vi har så mange forskellige måder at opgøre lejeværdien på.

Resultatet af den nye almindelige vurdering foreligger ikke endnu, men for enfamilieshusene i hele landet anslår man, at der gennemsnitlig bliver tale om en værdistigning på ca. 40 pct. i forhold til 14. alm. vurdering i 1969. Det anslås endvidere, at der i tiden fra 13. alm. vurdering i 1965 til den nye vurdering i 1973 bliver tale om en gennemsnitlig værdistigning på ca. 100 pct. for enfamilieshusene.

De gældende lejeværdiregler er efterhånden blevet meget indviklede og vanskelige at overskue for skatteyderne. Hovedårsagen hertil er, at reglerne for de fleste enfamilieshuse bygger på den ordning, der blev fastlagt ved boligforliget i 1966, og som gik ud på, at lejeværdien i en periode på 8 år skulle beregnes som en procentdel af ejendomsværdien ved 13. alm. vurdering. Denne vurdering skulle stå fast for hele boligforligsperioden. Procentsatsen skulle stige gradvis i løbet af de 8 år, og i indkomståret 1973 skulle man nå den ved boligforliget fastsatte slutsats på 4 pct. af 1965-vurderingen.

Men i tidens løb er der naturligvis kommet flere og flere huse til, for hvilke der ikke er fastsat nogen ejendomsværdi ved 13. alm. vurdering, og derfor har det været nødvendigt at komplicere ordningen med en række særregler, hvorefter lejeværdien for sådanne huse beregnes på grundlag af senere ejendomsvurdering, men efter lavere procentsatser, der gennemsnitlig skulle føre til samme resultat, som det var forudsat i boligforliget. Derved er ordningen blevet temmelig indviklet efterhånden.

For at opnå enklere regler har det afgørende betydning at komme bort fra dette system med lejeværdiberegninger på grundlag af ejendomsvurderinger, der ligger mange år tilbage i tiden. I stedet bør man i alle tilfælde beregne lejeværdien som en vis procentdel af ejendomsværdien ved den seneste vurdering, der er foretaget forud for det pågældende kalenderår, således som vi også havde det forud for boligforliget. Jeg vil gerne understrege, at det er ganske nødvendigt, at man opnår en sådan ordning, hvis man mener noget med, at man vil have en forenkling på dette område.

Det var også det princip, der blev lagt til grund, da der ved det såkaldte realkreditforlig i 1970 blev gennemført ændrede lejeværdiregler for ejerlejligheder og for enfamilieshuse, der har skiftet ejer efter 8. december 1969. For alle ejerlejligheder samt for de omtalte enfamilieshuse, der er anskaffet efter skæringsdagen i december 1969, går den ved realkreditforliget gennemførte ordning ud på, at lejeværdien udgør en procentdel af ejendomsværdien ved den seneste vurdering forud for kalenderåret. Jeg vil gerne understrege: ved den til enhver tid gældende seneste vurdering — altså også efter den 15. alm. vurdering, der foretages nu. Lejeværdisatsen er 4 pct. af ejendomsværdien til og med 400.000 kr. og 6 pct. af det beløb, hvorved ejendomsværdien overstiger 400.000 kr.

I ligningsloven er det dog bestemt, at selve beløbsgrænsen på de 400.000 kr. skal optages til revision i forbindelse med hver almindelig vurdering, første gang i forbindelse med 15. alm. vurdering pr. 1. april 1973, og heri ligger ganske klart, at man ved realkreditforliget i 1970 var enig om, at disse 4 pct. af den til enhver tid gældende seneste vurdering skulle være gældende, når boligforliget udløb. Det eneste forbehold,